

Kdo bo nosil šolsko zastavo na Telovo?

Spisal Fran Voglár.

Kako ponosno je vihrala preteklo leto naša šolska zastava v rokah našega razrednega junaka in mojega součenca Radovana! Prav samozavestno je stopal na Telovo s krasnim šolskim praporom v dolgi procesiji. Gotovo si je mislil, kar je pričal njegov vojaški nastop, da vodi svoje součence v vojsko, kjer bo junaško branil zastavo pred krutim sovražnikom in kjer se bodo zatekali pod zastavino okrilje njegovi součenci — bojevniki! Da, vodil je svoje součence v krdelo Zveličarjevih vojakov! Ta lepi prizor praznično oblečenih učencev, korakajočih od šolskega poslopja proti župni cerkvi, je napravil najboljši vtisk na gledalce, ki so se z vidnim zanimanjem ponosno ozirali na mladeniče — sinove. Slišal si glas čestitljivega starčka, da ga tak prizor pomladi *in mu obudi najslajše spomine na mlada leta, ko je bil še sam šolar. Polna radosti je vzkliknila sključena starka, ko je zagledala v belo oblečene deklice: „Oj, kako lepe so te nedolžne deklice!“*

Od takrat je minilo skoro leto dni. Kmalu bomo zopet obhajali praznik svetega Rešnjega Telesa, ki ga šolska mladina nestrpnostno pričakuje in se ga veseli že nekaj tednov prej. Posebno pridni učenci višjega razreda zaželeno pričakujejo tistega veselega trenutka, ko prejme eden izmed njih častni posel, da bo stopal z vihrajočo zastavo v procesiji!

Kdo bo letos tako srečen, da bo nosil šolsko zastavo v dolgem izprevodu po prostrani vasi, ki bo imela tisti dan praznično lice in jo bodo krasili krasni visoki mlaji?

Lanski zastavonoša Radovan se je pred kratkim časom prav ginljivo poslovil od gospoda učitelja in od svojih součencev. Dovršil je namreč s prav dobrim uspehom ljudsko šolo; zato ga je gospod učitelj tudi prav laskavo pohvalil. Ko mu je vročil šolsko odpustnico, mu je podal roko v slovo ter mu pokladal na srce, da bi bil tudi zanaprej priden, ko stopi v življenje in se ravnal po naukih, ki mu jih je dajala šola. „Z Bogom!“ smo se poslavljali od odhajajočega Radovan. Prav težko nam je bilo po Radovanu, ker smo ga vsi radi imeli. Šel se je učiti rokodelstva.

Šolski izstop priljubljenega Radovana je bil še posebno prijeten povod, da so se učenci razgovarjali s tem večjo vnemo o tem, kdo bo letošnji za-

stavonosec? Če bi bil Radovan še pohajal šolo, bi bilo to vprašanje odveč, ker bi določil gospod učitelj gotovo njega za zastavonosca.

Zadnje tedne je bilo precej živahno med šolsko mladino, ki se je zbrala pred poukom na šolskem dvorišču. Govorila je edino o letošnji procesiji na svetega Rešnjega Telesa dan, o letošnjem zastavonoscu, potem kaka čast je zanj, ki je zastavonosec, in kako težaven posel je to, posebno ker je šolska zastava precej težka, potem da bo temu in onemu oče kupili novo obleko itd. Za igre, ki so jim bile prej še tako priljubljene, se še zmenili niso.

„Moje mnenje je, da bo najbrž vihrala naša šolska zastava v trdnih rokah Kovačevega Jurčka, ako ne bo razžalil gospoda učitelja.“ Tako je modroval Mravljakov Tonček, ki so ga obkolili tovariši.

„Kaj še! Ti je pa že nisi pogodil“, se oglasi dolgonosi Janežičev Maks. „Kako pač moreš misliti na Kovača? Ali ne veš, kako se je zadnjič hudoval gospod učitelj nad njim? Kaka žlobudra je on! Kako je usiljiv! Res, ni ravno lenuh, toda kako si naj pridobi naklonjenost gospoda učitelja s svojim klepetavim jezikom? Kar bi lahko povedal z eno besedo, pa ti nadrobi besed, kakor bi jedel ovsni kruh.“

Kolobarček čivkajočih posvetovalcev se je prav glasno zagrohotal pri zadnjih besedah našega dolgonosca. Kmalu so se pomirili razburjeni duhovi, in z njihovih resnih lic si lahko posnel, da gre tukaj za važno stvar.

V tem hipu je pritekel Kovač, o katerem so se ravnokar razgovarjali. Nekaj dni ga ni bilo v šoli, ker je bil bolan. Radoveden je pristopil k svojim součencem. Takoj so ga ti obvestili o dosedanjem posvetovanju. Dejali so mu, naj nikar ne misli, da bi bil on letošnji zastavonosec. Kar povprek so kričali, vsak ga je hotel obvestiti prvi. Takoj se je Kovač oglasil, rekoč: „Saj ne morete vedeti, kdo bo nosil zastavo; določil bo to že gospod učitelj sam.“

Videlo se mu je na obrazu, da je bil v zadregi. Da bi zakril svojo zadrego, je urno nadaljeval: „Največ upanja ima, mislim, Lukec Čečkotov, ker je menda najpridnejši učenec v našem razredu.“

Čečkotov Lukec je bil doma iz sosedne vasi, daleč v hribih, kjer je bil precej pust kraj. Če si pozelel razgleda, so ti bile visoke gore na poti; videl si edino-le v nebo. Dasiravno je bil Lukec kratkih nog in čokastega telesa, je vendar vsak dan urnih nog prekoračil skoro nad uro dolgo pot v šolo in iz šole domov. Mladi korenjak je bil res najmarljivejši učenec višjega razreda. In edino iz tega razreda je bil vsakoletni zastavonosec na Telovo v procesiji. Morda bi bil on letošnji zastavonosec, ko bi ne bil pred kratkim nekoliko nepreviden.

Iz šole domov gredé ga je namreč neki paglavec dražil in dražil in ga celo slednjič s psovkami osipal, rekoč, da se piše za to za Čečkota, ker čečka, ker grdo piše. Lukec, ne bodi len, je zgrabil sitnega sodruga ter ga položil na tla, rekoč: „Ti zbadljivi komar, če mi ne obljubiš, da mi odslej ne boš delal zgage, te našeškam!“ Nagajač se je hotel oprostiti, a v tem hipu se mu je izpodrsnilo, da je padel v lužo. Drugi dan je gospod učitelj oštel Lukca.

O tem seveda Kovač ni ničesar vedel, ker ga prejšnji dan ni bilo v šolo. Zato so mu vsi odgovarjali kričeče in z burnim zadovoljstvom: „Luček že ne bo nosil! Bil je okregan od gospoda učitelja. Takemu učencu pač ne bodo poverili tako imenitnega posla.“

Za nekaj hipov je nastala zopet tišina med razburjenimi duhovi. Z obrazov je sijalo samo zadovoljstvo in veselje, češ, zdaj pridemo tudi drugi v poštev. Niso bili ravno nevoščljivi Lukcu, toda na tem svetu je že pač tako, da je vsak sebi najbližji. Pregovor pravi: „Vsak mlinar naravna vodo na svoj mlin.“ Vsak je upal, da bo sreča mila sedaj njemu, ko je Lukca zadela taka nesreča.

Njih glasno posvetovanje je priklicalo učence drugih razredov, da so prisluškovali in časih dostavljali nepotrebne smešne opazke. Te dražljivce je razkropil najpogumnejši učenec in napravil tako red nadaljnemu posvetovanju.

„Koga pa meniš ti?“ je pričel zopet razgovor širokopleči „učenček“, vprašujoč največjega učenca v razredu. Zabavljivka „učenček“ se ga je zato prišla, ker je bil precej majhne rasti.

„Tebe gotovo ne, ker bi te vrgla zastava ob tla, če bi bilo vetrovno vreme. Dvomim tudi, da bi ti zmagoval — četudi pri najlepšem in mirnem vremenu — težko zastavo“, se je zasmehljivo odrezal vprašani učenec. Potem je nadaljeval: „Meni pa, mislim, gospod učitelj itak ne poveri tega svečanega posla.“

Njegovo počasno in mevžasto govorjenje je izdalo, da to ni moral biti najpridnejši učenec, temveč počasnež in dolgočasnež. V šoli se mu je vedno zdehalo.

Zadnjemu stavku, ki ga je izgovoril ta porednež, so vsi učenci pri-
trjevali, rekoč: „O tem smo prepričani. Ti bi še zaspal v procesiji z zastavo.“

Imenovali so še tega in onega učenca, ki bi mogoče prišel v poštev za letošnjega zastavonosca.

Ko sem hotel še jaz nekaj izpregovoriti, je zazvonil šolski zvonec, ki je mahoma pretrgal ta važni pogovor nas veselih šolarjev. Vsi smo hiteli v svoje razrede z zagotovilom, da prihodnji dan nadaljujemo današnje pričeto posvetovanje. Kdo pa bo oni srečnež, ki bo letos ponosno in veselo stopal z zastavo, vam sporočim prihodnje leto.

Kadar gori danica . . .

*Tiha zvezda, blaga ti danica,
kadar tvoja sladka luč gori,
z zemlje k nebu hrepeni meglica
in izginja in se razstopi.*

*Ko nad srcem blaženo ti seva
matere ljubezen iz oči,
glas vesele sreče v njem odmeva,
srcu vsa se žalost izgubi.*

Simon Palček.